

M. N. 5074 197

678

ಯದಾರ್ಥವುಳ್ಳವು

ಮಾಣಿಕ್ಯ

9551
/678

Blank Page

M.N.501EL97

I

యథార్థ దృశ్యాలు.

మునిమాణిక్యం

నరసింహారావు.

II

అన్ని హక్కులు
నిచయితవి.

Publisher

CHILLA SUBBARAYA SIDDANTI.

అర్థరూపాయి

చరిత్రముమూలము
1500
1945

తరణి పెన్,
సికింద్రాబాద్

ఇది

శ్రీ శ్రీ యార్లగడ్డ రామకృష్ణ ప్రసాద్ బహదూర్
 వారికి వారి వివాహమహోత్సవ సమయంలో
 శుభాశంసాపూర్వకముగా ఇచ్చిన
 కానుక.

ఈ యథార్థదృశ్యాలు, ఉన్నతాదర్శం చూపడానికిగాని, వాటక నిర్మాణచాతురి ప్రదర్శించడానికిగాని వ్రాయలేదు. ఉన్నది ఉన్నట్లు చూపడమే నా ప్రధానోద్దేశము.

ఉన్నది ఉన్నట్లుచూపడం అంటే కళాదృష్టి లేకుండా అని కాదు. ఈవిధమైన రచనల్లోకూడా చమత్కారం ఉందని నా నమ్మకం.

ఈ దృశ్యాలలో, రెండవదీ, నాల్గవదీతప్ప మిగిలినవన్నీ ఆల్ ఇండియా రేడియోవారిచే ట్రాన్స్మిట్టెడ్ చేయబడినవి. వీటిని ప్రచురించడానికి అనుమతి ఇచ్చినందులకు వారికి నేను ఎంతో కృతజ్ఞుణ్ణి.

ఇందులో చూడవలసిన దృశ్యము చదివినప్పుడు జాన్ వుడ్ వ్రాసిన గ్లింప్సెస్ ఆఫ్ రియాలిటీ (Glimpses of Reality.) అనే రచన జ్ఞాపకం రావచ్చును. కాని దానికి దీనికి సాదృశ్యము బహుకొద్ది. మిగిలినవన్నీ స్వయం కల్పితాలు.

ఈ దృశ్యాలు చదివినమీదిట అనందం కలిగితే ఆవిషయం నాకు వ్రాయండి నేను సంతోషిస్తాను. నాకు ఇల్లాంటి రచనలు చేయడానికి ప్రోత్సాహ కరంగా కూడా ఉంటుంది.

మునిమాణిక్యం

1

యథార్థదృశ్యాలు.

1

(రైల్వే ప్లాట్ ఫారమ్ - కుమానుని తైలులో ఎక్కించి తండ్రి క్రిందనుంచుని మాట్లాడుతూ ఉంటాడు - పండ్లు అమ్మేవాళ్ల కేకలతోనూ, ఇతర ప్రయాణీకుల మాటలతోను మనకు సంబంధంలేదు)

తండ్రి: నాయినా జాగ్రత్తగాకూర్చో. మరీ కిటికీదగ్గర వద్దు. తలుపుమీదికి వంగకుసుమా!

అబ్బాయి: (నవ్వుతాడు)

తండ్రి: నవ్వుటంకాదురా! ఎన్నిసార్లు ఎంతమందికి అపాయంకలిగిందో నీకేం తెలుసు! దానితరువాత ఏమనుకుంటే ఏమిలాభం? జాగ్రత్త నాయినా, ఎందుకు చెప్పానోవిను.

అబ్బాయి: అల్లాగే నాన్నా, నీవు ఊరికే గాభరా పడకూ.

(నారింజపండు, నారింజపండు అంటూ ఒకడు కేకలు.)

తండ్రి: నాన్నా ఒకడజను నారింజపండ్లు కొని ఇస్తాను.

అబ్బాయి: ఎందుకు నాన్నా?

తండ్రి: ఎందుకేమిటా? అక్కయ్యకు ఇవ్వువుగాని.

అబ్బాయి: అక్కడలేవు నాన్నా?

యథార్థదృశ్యాలు

తండ్రి: లేకేం! ప్రతిఊళ్లో ఉంటయ్. కానీ నాన్నా ఇవి చూశావ్! రుచిఎక్కువ. తీసికెళ్ళి.

అబ్బాయి: వద్దు నాన్నా.

తండ్రి: వద్దేమిటా? ఇండ. ఆ జామపండ్లు బుట్టలోనే పెట్టి. ఇవి పైన పెట్టుకు జామపండ్లు చిలికిపోతే ఏదీ? ఆబుట్ట ఇల్లాఇయ్యి. నేను సద్వివేకజ్ఞాను.... ఊ ఇండ. ఒరే, ఆ పైన పెట్టుకు. దిగేటప్పుడు మరిచి పోయి దిగేస్తావు! ఆ దోసకాయల బుట్టనోక్కనే పెట్టి.

అబ్బాయి: ఊ...నరే.

తండ్రి: మీఅమ్మా, బొఅమ్మకూడా వస్తానన్నారు స్టేషనుకు. ఇంకారాలేదే? పైముకూడా కావస్తున్నది.

అబ్బాయి: ఇప్పుడు రాకపోతే ఏం? అనలు ఎందుకు రమ్మన్నావు నాన్నా వాళ్లని?

తండ్రి: నేను అనలేదురా. వాళ్లే వస్తామన్నారు. మీరు వెళ్లుతూఉండండి, మేము నెనకాలెవస్తాము అనటం నీవు వినలేదురా? పోనీ రానీ. మన ఇల్లు స్టేషనుకు దగ్గరగాఉంది కాబట్టి వస్తారు. పోనీలే. సరేగాని దోసకాయలబుట్ట ఎక్కడ పెట్టావు? (గాబరాగా)

అబ్బాయి: ఎందుకు నాన్నా అంతగాబరా పడతావూ?
ఇదుగో.

తండ్రి: అహ. ఏం లేకులే. జాగ్రత్త. ఇంకా కాసిని
దోసకాయలు ఇవ్వాలిసింది నుమీ!

అబ్బాయి: చాలేనాన్నా. ఇవన్నీ మోసుకొని వెళ్ళే
టప్పటికీ అవుతుంది!

తండ్రి: నీవేం మోస్తావురా అయినా! ఇక్కడ ఎక్కటం
అక్కడ దిగటమే నాయను!

అబ్బాయి: ఆ ఏమిటి నాన్నా స్వేచ్ఛగా తిరగకుండా?

తండ్రి: రైల్వో ఏం తిరుగుతావురా? కూర్చోటమేగా.
ఇవన్నీ పక్కనఉంటే. నిన్నేం జేస్తావు?

అబ్బాయి: సరే నీవు వెళ్లు ఇహ.

తండ్రి: వెళ్లుతాలే. రైలు కదలనీ. అయితే నాన్నా
యకాయకీచి బాగాలు వెళ్లు.

అబ్బాయి: ఏమిటి నాన్నా అట్లా అంటావు. టిక్కెట్టు
బాగాలుకేగా కొన్నది నీవు? అయినా ఇవన్నీ నా
నెత్తిన పెడితిని, దిగాలనుకొన్నా దిగేందుకు వీలు
లేకుండా.

తండ్రి: సరేలే. ఊరికే చెబుతున్నా. అక్కయ్యదగ్గర
నాలుగు రోజులుండు.

య. ధా. క్క. దృ. క్యా. లు

అబ్బాయి: సరే నాన్నా ఉంటాను.

తండ్రి: మళ్ళీ యకాయకీనీ ఇంటికి వచ్చేస్తావా?

అబ్బాయి: అల్లాగే.

తండ్రి: అదేమిటా తెనాలిలో దిగి చిన్న అత్తయ్యను
చూచిరావూ?

అబ్బాయి: చూచి రమ్మంటావా?

తండ్రి: చెప్పాలరా నీకు? ఈమాత్రం తెలియకపోయే!

అబ్బాయి: సరే దిగుతాను.

తండ్రి: దిగి, ఒకపూట అక్కడుండి మర్నాడు బయలు
దేరి రా. అరెరె!

అబ్బాయి: ఏమిటి నాన్నా?

తండ్రి: ఆహా ఏం లేదులే... ఈమాట ఇందాక అను
కొన్నట్లయితే కాసిన వడియాలు ఇచ్చేది మీఅమ్మ
ఆత్తయ్యకీమ్మని.

అబ్బాయి: మంచిదే అయింది. ఇప్పటికే గాడిదబరువు
అయింది.

తండ్రి: అల్లా అనుకోకూడదు. ఆపేక్షలు ఉండాలె.
సరే... కిటికీలోనుంచి చూస్తూకూర్చోకు. ఒకప్పుడు
ఆతలుపులు జారిపడతై. కొంచెం అవతలగాకూర్చో.

అబ్బాయి: ఇహ నీవు వెళ్ళునాన్నా.

తండ్రి: మీ అమ్మావాళ్ళూ వస్తారేమోనని చూస్తున్నా.

అబ్బాయి: నీవు వెళ్ల చెప్పే లు ఎక్కించానని.

వాళ్లను రావద్దను.

తండ్రి: అరుగో మీఅమ్మా బాఅమ్మా వస్తున్నారు!

అబ్బాయి: తమ్ముడూ పాపాకూడా వస్తున్నారేందుకూ?

తండ్రి: ఏదో సరదాగా వస్తున్నారు.

(అంతా వస్తారు. రాధాయ, పాప శూర గర్భకుంటూ ముందుగా వస్తారు)

రాధాయ: ఒరేయ్, ఈబ్యాటూతీసి ప్ల బావకు ఇయ్యరా.

అబ్బాయి: ఏ బావకురా?

రాధాయ: చిన్న అల్లయ్యగారి బావకు.

అబ్బాయి: అంతా పాడైపోయి పోక్కు అయింది.

ఎందుకురా ఇది వాడికి?

రాధాయ: వాడి ఆటసా అది చాలెక్కు.

అబ్బాయి: నీవు మహా ఆడావు.

రాధాయ: నా ఆట సంగతి నీకెందుకురా?

అబ్బాయి: ఏడిశావులే...నోరుమూయ్.

రాధాయ: నీవు నోరుమూయ్. చూడు నాన్నా!

తండ్రి: (కోపంగా) చూస్తూనేఉన్నా మీగోల. మీ

ఇద్దరూ గాడిదలలాగ అల్లరి చేస్తున్నారు.

యథార్థదృశ్యాలు

తల్లి: ఏమిటండి మీరుకూడా వాళ్ళతోజేరి! వాడేవో
చెబుతుంటే వివేచనరాయె. నాయినా జాగ్రత్త
రోయ్. వస్తువులన్నీ జాగ్రత్తగా దింపుకో నాయినా.
చూడూ, ఇది అక్కయ్యకు ఇయ్యి.

అబ్బాయి: ఇంకోటా! ఏమిటిది?

తల్లి: ఆ ఏముంది అప్పడాలు కాసినితెచ్చా, ఇందాక
ఇయ్యటం మరిచిపోయి. పాపం దానికి అప్పడం
అంటే తగని ఇష్టం.

అబ్బాయి: నీవు ఎక్కడికమ్మా? ఎందుకు బండీలోకి
ఎక్కుతున్నావు? వనావా?

ముసలమ్మ: రావటంకాదురా. వస్త్రాలుబుట్ట. మీఅమ్మ
మ్మకు. పాపం ఆవిడకు కట్టి సరిగా కనడవు చేసు
కోలేదు. అందుకని పంపుతున్నానుగాని, ఒకేబాబు,
నీవు ముట్టుకోకే.

అబ్బాయి: తాకకుండా ఎల్లాగమ్మా తీసిక్కట్లు?

ముసలమ్మ: ఏంరా నాయినా, ఇక్కడ పైల్లో నేను
పెడతాను. అక్కడ అమ్మమ్మను తీసుకోమను!

అబ్బాయి: అమ్మమ్మ వచ్చిందాకా రైలు కూర్చుం
టుందిటే!

ముసలమ్మ: మరి ఇబ్బంది వస్తే నా జేసాము.

అబ్బాయి: సరే అక్కడవెళ్ళు, నేను ఎల్లాగో చేరుస్తాను.
నీవు దిగు.

(గంట కొడతారు)

తండ్రి: గంట కొట్టారోయ్ (గాబరగా) నాన్నా చెప్పలు
ఎక్కడున్నయ్?

అబ్బాయి: నాకాళ్ళ కే ఉన్నాయి నాన్నా.

తండ్రి: జాగ్రత్త, ఎక్కడన్నా పారేసి వచ్చేవు! గొడు
గూ? గొడుగు పదీ?

అబ్బాయి: బల్లక్రింద ఉందినాన్నా. వట్టి హడావుడి
నాన్నా నీది. అన్నీ ఉన్నయ్. నీవు ఇహ వెళ్ళి.

తండ్రి: నీకే తెలుసు రైలుప్రయాణాల్లో ఎంత జాగ్రత్త
గాఉండాలో. అన్నీ ఒక్కసారి లెక్కజూచుకో.
గొడుగు, జామకాయలూ, దోసకాయలూ, గుమ్మ
డికాయ, ట్రంకు, బ్యాటూ, వసులబుట్టా అన్నీ
ఉన్నట్టుగా? అన్నీ ఆరువస్తువులు. ఒక ఉంచుకో.
అన్నట్టు నారింజకాయలు పవీ?

అబ్బాయి: జామకాయల అడుగున ఉన్నాయి నాన్నా.

తల్లి: జాగ్రత్తగా వెళ్ళరా నాయినా.

అబ్బాయి: అమ్మా మీరిక వెళ్లండి.

య ధా ర్థ దృ శ్యా లు

(మళ్ళా గంట — గార్డు ఈల వేస్తాడు)

తండ్రి: పైము అయిపోయింది. నాయినా జాగ్రత్త
రోయ్. తలుపుపైకి వంగకేం. కిక్కిలోనుంచి చూడను.

తల్లి: జాగ్రత్త నాన్నా.

తండ్రి: అన్నీ ఉన్నాయా నాన్నా?

అబ్బాయి: ఆ అన్నీ ఉన్నాయి.

తండ్రి: యకాయకేని ఒంగోలు వెళ్ళునాన్నా.

అబ్బాయి: (నవ్వుతాడు)

తండ్రి: వచ్చేటప్పుడు చిన్న అర్తయ్యను రోప్పకుండా
చూచిరా.

(గార్డు ఇంకోసారి ఈలవేస్తాడు - రైలు కిక్కిరుతుంది బుస్
బుస్ మంటూ)

తండ్రి: నాయినా జాగ్రత్త. తలుపుపైకి వంగబోకు.

తల్లి: నాయినా జాగ్రత్త.

ముసలమ్మ: వస్తువులు జాగ్రత్త.

రాధ: బ్యాటు - బ్యాటు బావకియ్యరోయ్.

తండ్రి: గొడుగు పారేసేవ్ నాయినా.

(రైలు నడుస్తూవుంటే కేకలు)

రాధ: అర్తయ్యను అడిగాని చెప్పు.

పాప: బావను అడిగాననిచెప్పు.

రాధ: బ్యాటురోయ్. బ్యాటు జాగ్గి ప్తి.

తల్లి: పండగకు అక్కయ్యను పంపమని బావతోచెప్పు.

పాప: గిప్సోలు. గవ్వలు మర్చిపోకు.

తండ్రి: జాగ్గర నాయినా. తెలుపును దూరంగా కూర్చో.

తల్లి: నీవు ఒంగోలు చేరడంతోట ఉత్తరం వ్రాయి. ఉత్తరంరా.

తండ్రి: తెనాల్లోదిగు మర్చిపోబోను.

(రైలువేగం మెచ్చుతుంది. ఇంకోసారికూసి వెళ్లిపోతుంది.)

రాధ: బ్యాటు ఎక్కడైనా పావేస్తాడేమో!

తల్లి: ఏమో వెర్రివెధవ. ఒంగోలులో ఒక్కడైనా ఆగుతుంది బండి. అన్ని వస్తువులూ దింపుకుంటాడో లేదో. ఆ గుమ్మడికాయ వదిలేస్తాడేమోనని నా అనుమానం.

తండ్రి: చిన్న వెధవలను ప్లేటులో ప్రయోగించేయ నీయకూడదు తెలుపుమిదినుంచి వదిలిచూడటం చాలా ప్రమాదం.

తల్లి: నేవెడతాను నేవెడతాను అని ఒక్కటే సరదా.

ఇంకాసిని వడియాలిద్దామనుకొన్నాను అమ్మాయికి.

యథార్థదృశ్యం

తండ్రి: ఇవ్వకపోయినావా?

తల్లి: ఏదీ ఒక టేబుల్ అందర, ఒక టేబుల్ అందర అయిపోయింది.
పోనీలెండి. ఇంకోనారి ఎప్పుడైతే నా పంపొమ్మ. మరి
చిపోయినా వంగోలులో తమలపాకలుచేక. నాలుగు
రూపాయల కొనుగో. రమ్మని చెప్పకపోయినారా అబ్బా
యింకో?

తండ్రి: (గంభీరంగా) అక్కేక్కే...నే...

(పైలు వెళ్లిపోయిన కొద్దిసేపు వాలుగడుగులువేసి నిస్పృహతో
అగిపోతాడు.)

తల్లి: డబ్బు ఇవ్వటం మర్చిపోయినారా? పోనీలెండి
ఉత్తరం వ్రాస్తాము వాళ్ల భావనడిగి తీసుకొని కొను
క్కురమ్మని.

తండ్రి: యహా! అదిగాదు డిండు, అసలు టీక్కెట్టు
ఇవ్వటమే మరచిపోయినాను. ఇప్పుడేటాగు?

తల్లి: టీక్కెట్టు ఇవ్వండి. మే మరచిపోయినారా? - మోసా
మొట్టమొదటిసారిచే అనుకొంటునేడన్నా మీరేదో
ఇంకాంటి పనిచేసారని. ఇప్పుడెట్లా? డబ్బులే చార్జీ కడ
తారుకామాలు. డబ్బు ఉందిగా వాడిదూర?

తండ్రి: ఏదీ ... టీక్కెట్టుచేతికి నీ పారేసుకొంటాడని
డబ్బూ, టీక్కెట్టుగూడా పర్సులో పెట్టి, ఈపర్సు...

...పర్స ఇద్దామనుకొన్నాను. నదీ, నన్ను మాట్లాడని స్త్రీనా? మీరంతావచ్చి ఒకటేగోల ఆయె.

తల్లి: టెక్కెట్టు ముందుగా ఇచ్చుకోరుటండీ?

తండ్రి: ఇచ్చుకొంటారులే! నీకన్నీ మహాతెలుసు! ఇహ ఇంటికే నడు. చేసి, నిర్వాకం చాస్తా!!

(అని విచుక్కొని పెద్దపెద్ద అంగటావేసుకొంటూ స్త్రీగారు మాట్టరు గదిలోకి వెళతాడు. విగిలినవాళ్లంతా ఇంటి వైపుకు చూడతారు. తల్లిమాత్రం, “నచ్చుకోవుడతా. ఇదేమిటి? నేనేం జేశాను?” అనుకొంటూ నడుస్తుంది.)

(ఆల్ ఇండియా రేడియోవారి ఆశుమతిని)

2

(రంగము: పంతులుఇల్లు. మేడపైన గది. బల్లలూ, కుర్చీలూ ఉంటవి. పుస్తకాలూ, చొక్కాలు, పరికరాలూ అన్నీ చిందరివందరగా పడేసిఉంటాయి. జయ, రామూ చదువుకొనే గది అది. ఆ గది చూస్తే అరుద్దరూకలసి అక్కడ నానా ఆల్లరి చేస్తున్నారని తెలుస్తున్నే ఉంటుంది. ఆ గదిలో డాడు కిక్ శిక్ కై నువ్వులు ఉంటాయి.)

రామూ: (వేళ్లపైకి లెక్కపెడుతూ చదువునూ ఉంటావు) సిక్కులు ఓడిపోయిన యువములు, మూస్లిం, ఫిరో - బాద్, మూస్లిం, ఫిరో - బాద్, ఆలీవాల్, సోబాన్ - సోబాన్ (నెనకనుంచి జరుగచ్చి కళ్లు మూసుంది)... ఎవరూ?

జయ: ఎవరో చెప్పుకోవాలె.

రామూ: ఎవరబ్బా!.....రాధాయ.

జయ: అహ.

రామూ: సూరి.

జయ: కాదు.

రామూ: (ఒక్కగుక్కలో అనేస్తాడు.) సుందరి, శ్యామల, వనజాక్షి, అరవింద, సుబ్బలక్ష్మి, కోకలమ్మ, చూడమ్మ, పంకజమ్మ (అలసిపోయినట్లు నటిస్తాడు)

జయ: కాదు. (కిలకిలానవ్వుతూ) ఎవ్వరూకాదు.

రాము: కళ్లుమూస్తే ఎవరు అయిందీ ఎల్లాగ తెలుస్తుందమ్మా! వదులు. ఎవరైందీచూసి చెపుతా.

జయ: అమ్మా! చూచిచెపుతావేం? చూడకుండానే చెప్పాలె.

రాము: అయితే చెపుతానుండు. ఎవరంటే... గూని, లక్ష్మీబాయి, చాందునీబీ, నూర్జహాన్, పద్మిని, ముంతాజ్, అనార్కలీ.....

జయ: (నవ్వి) ఛా. చెప్పలేవ్ జ.....

(అని తన పేరు అందిస్తుంది.)

రాము: (అప్పటికే తెలియనట్లు) జ...జ...ఎవరిబ్బా! జక్కమ్మ...

జయ: ఏమిటమ్మా చెప్పలేవ్రా?

రాము: (జ్ఞాపకంవచ్చినట్లు సటిస్తూ) ఆ...జయలక్ష్మి.

జయ: (విరగబడి నవ్వుతుంది.)

రాము: (నవ్వుతాడు)

(ఈ సవ్యటం ఒకరకం అబ్బాయికి దగుతుంది. ఇద్దరూ కాసేపు నవ్వుతారు. అగుతారు. మళ్ళీ ఇద్దరూ విరగబడి నవ్వుతారు. ...అదేవరుస)

యథార్థదృశ్యాః

రాము: (హఠాత్తుగా నవ్వు ఆపి కోపంగా) ఎమిట
జయ! మరీ అల్లరిపిల్లవు అయిపోతున్నావు!
నన్ను చదువుకోనియ్యవా?

జయ: మహాచదివావులెదనా. అందుకనే క్రిందటి సంవ
త్సరం తప్పావు.

రాము: నే తప్పానా ఏమిటి? ఆ మార్గం నన్ను తప్పిం
చాడు. అయినా నీ కందుకే ఆ విషయాలన్నీ?...
పోనీ... తప్పిపో తప్పాను. నీ కందుకూ? నీవు వెళ్లి
రాదూ నీగదిలోకి?

జయ: నాన్న, నన్ను ఈ గదిలోఉండి నీవు సరిగ్గా
చదువుతున్నావీ, లేనిదీ మాస్త్రా ఉడమన్నాడు.
నాన్నకు కోపంవస్తే దసకాని లేకపోతే అసలు నేను
ఇక్కడ ఉండేదాన్నే కాదు. (నవ్వుకొంటుంది)

రాము: (కోపంపో) నీవు ఉండబట్టి సరిపోయింది. లేక
పోతే, నేను ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోయేవాడినే
కామాలు!

జయ: ఆ తప్పకుండా!

రాము: అయితేమానలే! నీవువెళ్లి, నేను చదువుకొం
టాను. (అని, పుస్తకంలో పేజీలు తిరగేస్తూ, ఒక

పేజీలో వ్రాసిఉన్న, ఒకమాటనుచూచి ఉలిక్కి-
పడి) జయా! ఎవరే ఇది వ్రాసింది?

జయ: ఆ పుస్తకం వ్రాసిందా? గ్రంథకర్త.

రాము: కాదు. ఇక్కడ 'కోతి' అని వ్రాసిందిఎవరు?

జయ: ఏమో, నా కేమి తెలుస్తుందీ?

రాము: నువ్వుకాదూ? కనడటా లేదూ ఈవాత?

జయ: అవును. నేనే. ఏ వ్రాస్తే?

రాము: ఎందుకు వ్రాయాలే?

జయ: నీవు కోతివికాబట్టి 'కోతి' అని వ్రాశాను.

రాము: (బుద్ధమూతిపెట్టి) నేను కోతినా ఏమిటి?

జయ: (బావ బుజంపైన చెయ్యివేసి, ముఖంలోముఖం
పెట్టిచూస్తూ) కోతిఅంటే కోపంవచ్చిందా బావకు.
పోనీలే. అసనులే.

“ కోతి కోతి అంటే - కోపంబువచ్చె

ముచ్చలాగ మొగము - ముడుచుకొనిపోయె

రచ్చకూ, బావకూ - రాసిగులాయె

చదువుల్లోబావకూ - మొగము చెల్లకపోయె ”

(అని ఎసుకుతూఉంటే తలుపుకట్టిని శబ్దం అవుతుంది. ఎవరి
బల్లదగ్గరకు వాళ్లుచేరి పుస్తకాలు తెరుస్తారు. పెద్దగా చదవటం

యథార్థదృశ్యాలు

ఆరంభిస్తాను. మధ్య మధ్య చిక్కముఖాలతో ద్వారంవేపుచూస్తూ నవ్వుకొంటూ)

రాము: (పెద్దగా) సిపాయీలు ఉపయోగించు తూటాలపై కొవ్వొప్పు పూయబడి యుండెను. (దిక్కులు చూస్తూ) సిపాయీలు ఉపయోగించు తూటాలపై (నవ్వి) సిపాయీలు ఉపయోగించు తూటాలపై కొవ్వొప్పు పూయబడియుండెను.

(చదువుతున్నానని నమస్కరించి సవ్యతాడు)

జయ: (నవ్వుతూ) ఇండియాను ఉత్తరదిక్కున హిమాలయ పర్వతశంఖాలు గలవు. ఉత్తరదిక్కున హిమాలయ పర్వతశంఖాలు గలవు. దక్షిణమున... (అటూ ఇటూ చూచి) ఒహో బావా... ఎవ్వరూ రావటం లేదురా.

రాము: (వినిపించుకోక) తూటాలపై కొవ్వొప్పు పూయబడియుండెను. అది ఆవు కొవ్వొప్పు అని హిందువులు అనుకొనిరి.

జయ: (కిటికీలోనుంచిచూచి) నాన్నా రావటంలేదురా.

రాము: అయినా నేను చదువుకోవాలె. నన్ను మాట్లాడించుకు.

జయ: (పొరుషుగా) నేనూ చదువుకోవాలె.

యథార్థదృశ్యాలు

(ఇద్దరూ ఒక్కసారి చనువుతారు. రామూ చువబం ఆసితే జయ ఆపుతుంది. రామూ మెట్లగా చువితే నిరుకూడా మెట్లగా చనువుతుంది. రామూ ఇద్దరూ చువితే తానూ మెట్లగా చనువుతుంది. మధ్య మధ్య నవ్వడంలా ఎట్లా చువితే చదువుతూ ఉంటారు)

జయ: (చివ్వి) ఏమిటా, అల్లరి?

రాము: నీవే అల్లరిచేస్తావు. నీవు నాదు కంఠం నాకటి నుంచి గోలచేసింది. కోతి అని నా)శావు!

జయ: నేను వా)యలేదా.

రాము: నీవు వ్రాయలేదా? నీవే వ్రాసింది ఇది? బుగ్గ సాగదీస్తే సరి! (అని బుగ్గులు ముట్టుకోబోవే జయ తోసివేస్తుంది)

జయ: సాగదీస్తావు! నాగిగీత నీరగనగా? నాన్నతో చెప్పి బాగా... (కోరికగాని అభిచయము)

రాము: చూద్దాంగా! మామయ్య రానీ.

జయ: చెవుతావా?

రాము: ఆ తప్పనుండా చెబుతా.

(జయ దొంగలాగవచ్చి “కోతి” అని తను ఏపుస్తకంలో వ్రాసిందో ఆపుస్తకాన్ని లాక్కుంటుంది. రామూ తిరిగి ఆపుస్తక

కాన్ని లాక్కోవాలోనని ప్రయత్నం. ఇద్దరూ పోట్లాట. ఇంతలో నీవూ నీవూ ఉన్నట్లు అనిపిస్తే జయ పుస్తకాన్ని వదిలేవేస్తుంది. ఎవరి కుక్కోవారకు వాళ్లు వెళ్ళిపోయింటారు. పంతులు “అమ్మయీ!” అని పిలిచి తెలుపు కొడతాడు. జయ గాబరా పడుకుంది. తాను చదువుకొంటూ ఉన్నట్లు తండ్రికి అభిప్రాయం కలుగజేయాలనే ఆదుర్దాలో పిసనలు, కలం, సిరావాడ్డి, చేతికి అందిన పుస్తకం, అన్నీ పట్టుకొని తెలుపు తీస్తుంది. పంతులు లోపలికి వచ్చి, బిడ్డను చూచి నవ్వుకొంటాడు)

పంతులు: (తన చేతి గడియారంవంకచూచి) అమ్మా ఇంకా చదువుతూనే ఉన్నావా? బావా నీవ్రాకలిసి చదువుకొంటున్నారా? (బిడ్డను దగ్గరకు తీసికొని ముద్దుపెట్టుకొంటూ) ఏమి చదువుతున్నావు తెల్లీ!

జయ: జాగ్రఫీ నాన్నా !

పంతులు: మాతెల్లీ జాగ్రఫీ చదువుతున్నదా! (మళ్ళీ ముద్దుపెట్టుకొని) అంత పెద్ద జాగ్రఫీపుస్తకం ఏమిటమ్మా, నీ చేతులో? అంత పుస్తకం చదవగలవా? ఏదీ ఇల్లా ఇయ్యి...

జయ: (తెల్లపోయి చేతిలోని పుస్తకం తండ్రికి ఇస్తుంది)

యథార్థదృశ్యాలు

పంతులు: టైల్వేగైడ్ ఇది! టైల్వేగైడ్ చూస్తున్నావాతల్లీ? జాగ్రత్తలో నచ్చిన పట్టణాలూ, అవీ, ఇండియాలో ఎక్కడెక్కడ ఉన్నయ్యో, ఏ టైల్వే నైనుమీద ఉన్నయ్యో చూస్తున్నావా అమ్మా!

జయ: (తెప్పరిల్లి తెలివిగా) అవునునాన్నా, అదే చూస్తున్నాను.

పంతులు: మాతల్లీ తెలివిగలది. చాలా మంచిపని అది. అల్లా చేయటంవల్ల జాగ్రత్త వస్తుంది. జనరల్ నాలెజ్జ్ వృద్ధి అవుతుంది.

(రామూనై పులిరిగి) నీవేమి చదువుతున్నావురా?

రాము: (కణతలు నొక్కిపట్టుకొని) హిస్టరీ మామయ్యూ!

పంతులు: తలనొప్పిగా ఉందా?

రాము: కొంచెంగా.

పంతులు: అదేపనిగా చదివితే. తలనొప్పిరాదూ! అంత అతిగా చదవటమూ పనికిరాదు.

(అని దగ్గరికువెళ్లి రామూ చదువుతున్న పుస్తకంవంక చూస్తాడు. రామూ అగాధరాలలో పుస్తకాన్ని తలక్రిందుగా పట్టుకొన్నాడు. తాను పుస్తకాన్ని తలక్రిందుగా పట్టుకొన్నట్లు రామూ తెలిసికొలేదు)

రామూ ఏమి చెడువుతున్నా నన్నామా?

రాము: హిస్టరీ మామయ్యా!

పంతులు: పూర్వజీవించి చెడువుతున్నావా ఏంరా?

రాము: (మిథ్య నికారంగా పెట్టి కంటెలు మళ్ళీకొమ్మ-
కొంటూ) చెడువుతున్నాను మామయ్యా. ఏదోపరి-
క్షలు స్కరకు వచ్చాయికదా అని...

పంతులు: మంచిదేకాని... పూర్వజీవించి ఆపుల్లకాన్ని
అల్లగా తెలకేందుగా పెట్టి చెడువుతున్నావా?

రాము: (వెళ్ళిపోతాడు భయంతో)

పంతులు: హిస్టరీ అయివేయండి. పూర్వ జీవించి
గాపెడితే ఏమి తెలుస్తోందిరా నానామా.

రాము: (మాట్లాడడు)

పంతులు: సశేలే. చెడువు అపి అన్నానికి రా. (అని
వెళ్ళిపోతాడు నవ్వుకుంటూ)

జయ: (తండ్రి వెళ్ళగానే ఒక్క గంటువేసి) ఒరేబావ!
పుష్కం తెలకేందుగా పెట్టి చెడువుతున్నారా... మా
బావకు పుష్కం తెలకేందుగా వచ్చు! (అని వెళ్ళి-
రిస్తుంది. ఇంతలో రెండు గడియారాలు ఒకేసారి
అలారం కొడతాయి) బావా భోజనానికి వెడదాం రా.

యథార్థదృశ్యాలు

రాము: (విసుగుగా) ఈమోత ఏమిటే జయ చమవు
కోనీయకుండా?

జయ: (నవ్వి) చమవుకోపడి నీవు తిండిసంగతి బొత్తిగా
మరచిపోతానేమోనని సరిగ్గా పదింటికి అలారం
పెట్టాను. చూశావా బావా? నీ చమవును ఎంత
నాయం చేస్తున్నానో! కాశ, చాలా కష్టం చేసి
వావు ప్రాప్తిచేసుంచీ పుస్తకం తెలక్రిమగాపెట్టి!
(తిండి అన్నట్లుగా) ఆదేపనిగా చదవటమూ మంచి
దికాదు! లే. అన్నానికి వెడదాము రా. (అంటూ
చెయ్యిపట్టుకొని లాగుతుంది)

రాము: అబ్బ చమవుకోవాలె, ఉండవే జయా.

జయ: (పెద్దగానవ్వి) మహా చదినేవాడిలాగ! రా!
(అని మళ్ళీ లాగుతుంది)

రాము: (చమవుకు భగవంతునిచందాలను విచారిస్తున్నట్లు
నటిస్తూ) నాయంత్రం అన్నా బాగా చదవాలె
మధ్యాహ్నమునకు ఒకగంట నిద్రపోయి...

(జయ, రాముడు నిట్టుకొంటూ ఎగురుకుంటూ శీమకడుతుంది)

3

(పంతులుగారు. వోలు బట్టలపర్తకుడు కోటయ్య, మూట దింపుకొని రకరకాల చీరలు అడ్రంటావిడకు చూపుతూ ఉంటాడు. చీరల పేరింటా పంతులుకూడా భార్యకు నాహాయిం చెయ్యటానికి అక్కడే కూర్చుంటాడు)

కాంతం: ఏం, కోటయ్య ఈరంగు ఉంటుందా? ఒక్క ఉతుకుతో పోతుందా?

కోటయ్య: రంగు గ్యారంటీ అమ్మా! రంగుపోయి కూరారు అయిపోయేగుడ్డ మీకు ఇవ్వాలి ఇయ్యం గానే సరా అమ్మా! రేపు మళ్ళీ గుమ్మం తొక్కాలా?

కాంతం: (పంతులుతో) - అయితే చూడండి ఈ రెండిల్లో ఏది బాగుందో చెప్పండి?

పంతులు: రెండూ బాగానే ఉన్నాయి.

కాంతం: రెండూ బాగుండటం కాదండి. మీకు ఏది నచ్చిందో చెప్పండి?

పంతులు: ఇది చాలా బాగుంది. ఏమంటావయ్యా కోటయ్య?

య ధా ర్థి దృ శ్యా లు

కోటయ్య: దానికేమండీ! అది రాజాచీర!

కాంతం: ఏదీ రాజాచీర?

పంతులు: ఆ ఎర్రచీర.

కాంతం: (పెద్దగానవ్వి) ఈ ఎర్రచీర కొనమనా మీరు
అనటం?

పంతులు: అవును. ఏం? ఎందుకు అల్లాగ నవ్వుతావూ?
ఆ ఎర్రచీర పండులాగ, నిశేపంలాగ ఉంది. నీవు
కాపరానికేవచ్చిన మొదటిరోజున అల్లాగ నీ ఆచీర కట్టు
కొనినచ్చావు. భాషకం ఉందా? ఆచీర నాకు బాగుంది.
కొను.

కాంతం: బాగుండటాని కేమీ, ఆచీర బాగానే ఉంది.
కాని దానిమీద ఆకంపచ్చరేవిక ఎల్లాగ తొడు
కోక్కటం?

పంతులు: పోనీ ఇంకొకటి తొడుకోక్క.

కాంతం: అదెల్లాగండీ. ఈపండగకు తొడుకోక్కమని
మాతమ్మడు ప్రత్యేకంగా కొని ఇచ్చాడాయెను ఆ
రేవిక! అది తొడుకోక్కకుండా, ఇంకొకటి తొడు
క్కుంటే వాడికి కష్టంగా ఉండదూ?

పంతులు: అయితే ఎర్రచీరపైన, ఆకుపచ్చరెవిక తొడుక్కోరా?

కాంతం: మీరు బి. ఏ. ప్యాసు అయినారుగదా! ఈ మాత్రం తెలియదేమండీ! (వెక్కిరిస్తూ నవ్వుతూ) ఎర్రచీరపైన ఆకుపచ్చరెవిక ఎవ్వరైనా తొడుక్కొంటారుటండీ?

పంతులు: (ఆమాత్రం తెలియనందులకు విచారపడుతూ) తొడుక్కోరా? ఏమయ్యా కోటయ్యా?

కోటయ్య: అంజేనండీ. అమ్మగారు చెప్పిందే బాబ్. ఎర్రచీరపైన ఆకుపచ్చరెవిక సాధారణంగా ఎవ్వరూ తొడుక్కొరండీ.

పంతులు:

(కోటయ్యకూడా కాంతం నుటనే దృఢపరచేటప్పటికి తన తెలివితక్కువను తానేదిస్తుపడి దీనుడై, ఇంకోమంచిచీర చూపించి ఈ అవనావాన్ని పోగొట్టుకొంటామనే నిశ్చయంతో, ఆ ఉన్న చీరలకక నిదానించిచూచి, ఒక నిశ్చయానికివచ్చి కొంచెం సంతోషంతో)

పోనీ ఈచీర తీసుకో అంచుచక్కా ఉంది. మంచి అంచూ, జరీ అన్ని ఉన్నాయి.

కాంతం: (పంతులునుచూచి, ఆయన తెలివితక్కువకు మరొకసారి నవ్వి) ఈ ఆకుపచ్చచీరా? ఇదేనా మీర నటం? ఆకుపచ్చనిచీరా, ఆకుపచ్చని రెవికానా? అవ్వ! (అని అరచేస్తో నోరు మూసుకొంటుంది)

కోటయ్య: (పంతులునుచూచి నవ్వి) పంతులుగారికి ఏం తెలుస్తయ్యండి, ఈ విషయాలన్నీ? మీకు ఇష్టమైనచీర మీరు తీసుకోండి అమ్మా!

పంతులు: ఏచీర బాగుంది నేను చెప్పలేనంటావ్, ఏమయ్యా, కోటయ్యా?

కోటయ్య: తమరు చెప్పలేకేమండి! తమరు చెప్పక పోతే ఇంకెవ్వరు చెబుతారు?

పంతులు: ఈ తభా నీకు నచ్చే చీర చూపుతాను చూనుకో. ఈ మబ్బరంగు చీర తీసుకో.

కాంతం: (సందేహంగా), మబ్బరంగు చీర బాగుందంటారా?

పంతులు: చాలా బాగుంటుంది. సిల్కులాగా మెరుస్తున్నది. దీనిపైకి నేను కొని ఇచ్చిన నల్ల పట్టు రెవిక తొడుక్కోవచ్చుకూడా!

యథార్థదృశ్యాలు

(కోటయ్య అమ్మగారి వంక చూచి నవ్వుతాడు - కాంతంకూడా నవ్వుకొంటుంది. వచ్చి తెలివితక్కువలో పడ్డానా అని పంతులు జెల్లపోతాడు)

ఏం కోటయ్యా, నేను చెప్పినమాట బాగుండలేదా?
కోటయ్య: బాగుండ కేం అండీ - అంటే మబ్బురంగు
చీరపైకి నల్లపాకి అని బాగుండదు. అందుకని
అమ్మగారు నవ్వుతున్నారు!

కాంతం: పంతు చెప్పినమాట నిజమేనయ్యా, ఎంతో
చాణూసుగా ఉంది ఈచీర.

పంతులు: (సంతోషంతో) ఇహ ఎందుకూ, ఈచీర
తీసుకో నామాట విని.

కోటయ్య: తీసుకోండి, అమ్మా! శంకరంగార్డిన్లో రెం
డు చీరలు ఇచ్చాను ఇల్లాంటివి.

కాంతం: ఉండవయ్యా - తొందర పడతావేం? ఇంకో
రెండు రకాలు చూడనియ్యి.

కోటయ్య: చూడండి అమ్మా! ఎవకొచ్చు అన్నారు?

పంతులు: కాంతం! చూడూ నాకు ఎన్నో బట్టలు ఉండి,
నీవు ఇల్లాంటిచీర కట్టుకొంటే చూద్దామని. ఇదికొన
మంటావ్?

కాంతం: ఈనల్లచీరె కొనిస్తారా? బాగానేఉంది! నల్ల
దానికి నల్లచీరె! ఏం బాగుంది దండీ?

పంతులు: (కొంచెం కోపంగా) నీవు నల్లనిదానినని ఎవ
రన్నారూ?

కాంతం: (నోరు లరిచేస్తూ గట్టిగా నొక్కుకొని) అవ్వ.
ఊరుకొండి ఇక్కడేనా మీసరసాలు, అవతల కోట
య్యఉన్నాడు. పెద్దవాడు కాబట్టి సరిపోయింది.
ఇంకెవ్వరై నా వింటే సర్విపోతారు. ఇంతకూ,
తేల్చుండి, ఏచీర కొనిమంటారో? నాపం చాలాసేపు
కూర్చోబెట్టాము కోటయ్యను.

పంతులు: నేనేమి తేల్చేది? నీవు అన్నిటికి అన్నీ చెపు
తుంటివి!... నేనేం మాట్లాడను?

కాంతం: అదేమిటండి. అల్లాగంటారూ? మీరు నచ్చని
చీర నేను కొంటానా ఏమిటండీ?

కోటయ్య: సుందరమ్మగారు ఈ వంగపండు చాయ
చీరెలు కొన్నారండీ, వారింట్లో అద్దెకున్నవారు
ఇంకా రెండు కావాలన్నారు ఇల్లాంటివి!

కాంతం: (చచ్చరించి) మా పంతులుగారికి ఆ రింగింటే
ఇష్టంలేదు.

య ధా ర్థ దృ శ్యా లు

(అని పంతులుపంక చూచినవ్యతుంది. పంతులు తనకు ఆరంగు ఇష్టంలేదుకావాలి అనుకొంటాడు)

పంతులు: చూడూ, ఈ ఊదాచీర ఎట్లా ఉందంటావ్?

ధగ ధగ మెరిసిపోతున్నది, ఇది కొనరాదూ?

కాంతం: అది మొదట్లో అట్లాగే మిడిసి పడుతుంది.

రెండు ఉతుకులై నలరువాలి బూడిద రంగులోకి తేలుంది.

కోటయ్య: ఆమాట నిజమేనండీ. ఆచీర మీకు ఇయ్యమన్నా ఇయ్యను.

పంతులు: మాలపిల్లచీరలూ, గృహలక్ష్మీ చీరలూ అటు వంటివి ఏమైనా ఉన్నాయో కోటయ్యా?

కాంతం: అహహహ. అనన్నీ చూడక్కర్లేదయ్యా! ఎదో చిన్న పిల్లలకుకాని అట్లాంటివి; నా వయసువాళ్ళు కట్టాలిసిన చీరలుకావు అవి.!

పంతులు: నేను చెప్పినవాటిలోకల్లా, ఒక్క మబ్బరంగు చీరే నీకు నచ్చిస్తోంది. నిజానికి ఆచీర బాగుంది కూడాను. ఇప్పుడు అందరూ అదే కడుతున్నారు.

కాంతం: అందుకనే సందేహిస్తున్నానండీ. అందరూ అదే కడుతున్నారు. మనీ వేలంవెర్రిగాఉంది. ఇంకో

రంగులో చూద్దామనీ...ఎట్లాగయినా చూశామా,
ఎరుపు ఎరువేననుకొండి!

పంతులు: పోనీ ఎరువే కొను. ఎనన్నోన్నానా? నేను
మొట్టమొదట చెప్పాను ఎరుపు నీకు ఎంతో బాగుం
టుందని.

కాంతం: సరే కానియండి. ఎరుపులో నాలుగురకాలు
చూపవయ్యా కోటయ్యా?

పంతులు: ఎరుపులో, మరీ కన్ను చెదిగే, ఎరుపుగాక
కొంచెం గులాబీరంగులో ఉండేవి చూపు.

కోటయ్య; చూడండి—

(అంటూ నాలుగు చీకలు మాటలనుంచి తీసి కాంతం ముందు
పడేస్తాడు)

కాంతం: మీరుకూడా చూడండి. కాస్త చెప్పండి ఏది
బాగుంటుందో...దిక్కులు చూస్తా ఉండుకూ?

పంతులు: (ఒక చీరచూపుతూ)- ఇది బాగుంది ఎర్ర
గన్నేరురంగు.

కాంతం: బాగానే ఉంది కానీ, ఇంత ముదురురంగు
బాగుండదండీ.

పంతులు: పోనీ ఇదీ? ఇది లేతరంగులో ఉంది.

య ధా ర్థ దృ శ్యా లు

కాంతం: ఏబ్బే! దానికి అంచు ఏదండీ?

పంతులు: అల్లాఅయిజే దీనికి చక్కని అంచుందిచూడు.

కాంతం: అంచు బాగానే ఉందికానీ...

పంతులు: (విసుగ్గా) ఇంకా, కానీ, ఒకటుందీ?

కాంతం: (చిన్న పుచ్చుకొని) మీకు విసుగ్గాఉంది. పోనీ
లెండి. మీ ఇచ్చవచ్చింది కొని యాయండి, నేను
కాదంటే అప్పుడనండి.

పంతులు: విసుగు ఏముందిలే.! నీవు ఎంతసేపటికీ శేలని
వ్వవాయె! మబ్బరంగు కొనుక్కో, నామాట వినే
టట్లు అయితే.

కాంతం: ఎంత ఆమబ్బరంగు చీర ?

కోటయ్య: పదిన్న చేనండి.

కాంతం: పదిన్నరా? అయితే ఆడబ్బుపెడితే ఆ గులాబి
రంగుచీరే వస్తుందిగా ?

పంతులు: ఎందుకురాదూ?

కాంతం: పోనీ అదే కొంటే?

పంతులు: చూస్తున్నాగా నీ మనస్సుఅంతా ఎర్రచీర
మీదే ఉంది. పోనీ అదే కొను. ఎందుకూ ఇంత
ఆలోచన?

కాంతం: అదికొని ఈ పండక్కు కట్టుకొంటే ఆ అకు
పచ్చరెవిక తొడుక్కంటానికి వీలుండదే అని చూస్తు
న్నానండి. అంతకంటే మరేమీలేదు!

పంతులు: ఉ ము...నానె తెలకాయ తిరిగిపోతున్నది.
ఏచీరపైన ఏరెవిక తొడుక్కంటానికి వీల్లేదో ఒక
కాయితంమీద వ్రాసుకోవాలె నెంబర్ ఒన్ - ఎర్ర
చీరపైకి ఆకుపచ్చ రెవిక తొడుక్కంటానికి వీలు
లేదు. నెంబర్ టూ - ఏమిటీ?

(అంతా నవ్వుతారు)

కాంతం: టూ లేదు ఏమీలేదు. ఊరుకోండి. ఏమిటీ
ఆవేళాకోళం ? కాకపోయినా...

పంతులు: వేళంకోళం ఏమీకాదు. సంగతులు తెలుసు
కుంటున్నాను. ఎర్రచీరసంగతి తెలిసింది. మబ్బు
చీర కొంటానికి నీ అభ్యంతరం ఏమిటీ?

(కాయితం - పెససలు పట్టుకొని కాంతంవంక చూస్తాడు.
కాంతం నవ్వి అవి లాక్కోని బల్లమీద పెడుతుంది)

కాంతం: అభ్యంతరం ఏమీలేదు. ఆ రెండు చీరలు
కొనాలని ఉంది. అది అసలుసంగతి.

పంతులు: రెండూ కొంటానికి నాదగ్గర ఉబ్బులేదు.
కాబట్టి ఏదోఒకటి కొనుక్కో...

యథార్థదృశ్యాలు

కోటయ్య: ఈ పండుగకు మబ్బురంగు చీరకొనండి, ఈ చీరలు ఇక రావుకూడా.

కాంతం: సరే కొంటానుగాని, సాగుకాత్రికె ఎర్రచీర కొంటారా?

పంతులు: సరే. కానీ...ఆ కాయితం, పెనసలు ఇట్లా ఇచ్చి, ఇక చెప్పు, ఏయే పండుగకు ఏరంగుచీర కొని, ఇయ్యాలో ఒకలిస్సు తయారుచేసుకొని ఉంచు కొంటాను.

కాంతం: (చిన్నపుచ్చుకొని) ఎ.మ.క.కి అంత వేళా కోరం? నేనేమీ మాట్లాడను. మీకు నచ్చినచీర తీసి ఇయ్యండి. నేను తీసుకొని కట్టికొంటాను.

పంతులు: (జయోత్సాహంతో) అయితే - ఇప్పటి ఆర్థిక పరిస్థితులలో ఒక్కచీరే కొని ఇయ్యగలను కాబట్టి, ఆ సచ్చ వికను సంబంధించిన అభ్యంతరాన్ని కూడా మనస్సులో పెట్టుకొని పంతులుచేసే తీర్మానం ఏమిటి? ఏ? "నీవు ఆ మబ్బురం తీరే ఈదబాటు కొనవలసిందీ" అని. (అంతా నవ్వుతారు)

కోటయ్య: అమ్మా! వారు అంతగా చెబుతున్నారు, పోనీ ఆ మబ్బురంగుచీర తీసుకోండి.

కాంతం: సరే అదే ఇయ్యవయ్యా. కాని ఎరుపు ఎరుపే!
ఆ గులాబీరంగు అందు దేనికీరాదు!

కోటయ్య: ఆమాట ఎల్లాగూ నిజమేనండి. గులాబీ
రంగుచీర అందు దేనికీరాదండీ. పోనీ ఆచీరే కొను
క్కోనీయండి పంతులుగారూ !

పంతులు: నేను వస్తు అన్నానుబుగూ? ఆనిడకు ఆ
రంగుమీదనే బాగాఉంది నేను మొదటచెప్పాను,
ఆచీర కొనుక్కోమని. సరే. అది ఇచ్చేసి నీవువెళ్లు.

(కోటయ్య ఆచీర ఇచ్చి, మిగిలిన చీరలన్నీ సద్దుకొని మాట
కట్టుకోబోతుంటాడు)

కాంతం: ఏమిటయ్యా, నీవుకూడా అంత తొందర పడ
తావేమయ్యా?

పంతులు: తొందరగాక ఏమిటి? ఇప్పుడు పదిన్నర
అయింది. అదిమ వచ్చి గంట అయింది.

కాంతం: అయితే ఎక్కడ? కాస్త పనివచ్చినాడూ?
ఇంకాకూ మీరసలు ఆ ఎర్రచీర కొనమనేనా?

పంతులు: నేను మొదటనే కొనమన్నాను అది. ఎరుపు
లో గులాబీకొను మాట్లాడక. ఆ ఆకుపచ్చ రెవిక
ఇంకోసారి తొడుక్కొందువుగాని, ఇంకొరకం చీర
కొన్నప్పుడు.

య ధా ర్థ దృ క్యా ల

కాంతం: ఏదీ ఒక్కసారి చూడనియ్యండి.

పంతులు: ఇందాక నీవుచూసిందే, అంచు బాగుంది
అన్నావు. నేత బాగుంది అన్నావు.

కోటయ్య: అవురండి అమ్మా! ఈచీర నచ్చిందే మీకు.
తీసుకోండి.

కాంతం: అదే చూస్తున్నానయ్యా.

పంతులు: ఇంకా ఏమిచూస్తావు? ఆకలి అవుతున్నది.
ఏదోఒకటి కొనుక్కో. తొందరగా అతనిని
పంపించు.

కోటయ్య: పంతులుగారూ! మీరు తొందరపడతా
రెందుకండీ? అమ్మగారు ఏచీర నచ్చితే ఆచీర తీసు
కొంటారు. నేను ఎంత సేపై నా ఉంటాను. నా
దగ్గర తప్ప వారు ఇంకొకరి దగ్గర కొనరు. నాకు
అంతమాత్రం కృతజ్ఞత లేదండీ ?

కాంతం: ఈ గులాబీరంగు ఇల్లా ఉంటుందా? లేలి
పోతుందా?

కోటయ్య: మీరు ఇన్నాళ్లు బట్టా నా దగ్గరకొంటున్నా
రు. ఎప్పుడై నా ఇచ్చానా రంగు పోయేగుడ్డ మీకు?

కాంతం: నీమాట నాకు నమ్మకమే. అందుకనేగా
అడగటం.

కోటయ్య: రంగుభిషయమై మీరేమీ భయపడకండి.
అది గ్యారంటీ రంగు.

కాంతం: అయితే ఇయ్యి.

పంతులు: ఏదీ ?

కాంతం: (సందేహంతో) ఎరుపుదే ఇయ్యి

పంతులు: ఏదో సందేహంగా అంటున్నావు ఇంకా ?

కాంతం: సందేహం ఏముందీ ? ఈ ఎరువే కొనమన్నార
గా ? కొంటాను.

పంతులు: (ప్రసన్న వదనముతో) ... తనుకొనమన్నచీరే
కొంటున్నదనీ అసలు ఏదో ఒకటి తేలిందనీ సంతో
సంతోషిస్తూ) అమ్మయ్య! తీసుకో.

కాంతం: (చీరతీసుకొని మరొకసారి గుడ్డవట్టుకొనిచూచి
చప్పరించి) మబ్బురంగు చీరకు ఉన్న నాజూకుతనం
దీనికిలేదు.

పంతులు: (మిక్కిలి విసుగుతో) పోనీ అదేకొనుక్కో.
ఇప్పటికే బైటపడ్డం. చీరమటుకు ఫస్టు అయినచీర.
నా మనస్సుకు నచ్చింది కొన్నావు. అందుకని సంతో
షంగా ఉంది.

య ధా ర్థ దృ క్యా లు

కాంతం: బాగానేఉంది కాని, ఈ తభాకు మబ్బురంగు
చీరకొంటే బాగుండేది సుమండీ! నంకురాత్రికి మీరు
ఎట్లాగూ ఈచీర కొనేవాళ్లు

(అంటూ మళ్ళీ వాకిట్లోకివెళ్లి కోటయ్య వచ్చినదిక్కుకు చూ
స్తుంది. పంకులువెళ్ళి ఆవిడ చెయ్యిపట్ట కొని ఇవతలకులాగి “గ్లాం”
న తలుచేసి ఆవిడను నెట్టుకొంటూ తీసికెడతాడు వంట ఇంట్లోకి
“అన్నంపెడుదు గాని. రా” అంటూ)

4

(రంగము: క్లానురూమ్ - టీచరులేనిసమయము - పిల్లలంతా అల్లరిచేస్తూ ఉంటారు, దగ్గులు, నవ్వులు, మాటలు, పోట్లాటలు, పాటలు. ఒకరు... కోడికూత. శ్యామం మానేటర్)

శ్యామం: సై లెన్సు...వస్తున్నారు.

(అంతానిశ్శబ్దం.)

ఒకరు: ఏరీ? వస్తున్నారంటివి. ఏర్రా?

ఇంకొకరు: రావటంలేదు. ఎవ్వరూ రావటంలేదు.

శ్యామం: అబద్ధం చెప్పావేర్రా?

శ్యామం: వస్తున్నారనుకొన్నాను. (మాన్యులులాగ) నీకు

ఎన్నిసార్లు చెప్పానురా ఏ విషయంలోగాని నీయిష్టం వచ్చినట్ల అనుకోకూడదనీ? నిజం తెలుసుకోవాలె. తెలిసిందా?

అంతా నవ్వుతారు (ఒక నిమిష మయిన తరువాత)

శ్యామం: ఇష్ట్ ష్ట్ ష్ట్ - అరుగో!!

కొందరు: ఏడిశావ్.

వట్టిదే!

నిజమేనురోయ్! వస్తున్నారు.

యథార్థదృశ్యాలు

(నిశ్శబ్దం. చెప్పలకాళ్ళ చప్పుడు - టీచరు ప్రవేశం)

టీచరు: (గొంతు సవరించుకొని కొద్దిగాదగ్గ) అల్లరి
చేస్తున్నట్లుగాఉందే ? ఎంరా ? అల్లరిచేస్తున్నారా ?

పిల్లలు: లేదండీ సార్ !

లేదండీ మాస్టారూ !

మేముకాదండీ, పక్కక్లాసువాళ్లంజీ!

వాళ్లేప్పుడూ గోలచేస్తూనే ఉంటారండీ !

టీచరు: అంతే అయి ఉంటుంది. పక్క క్లాసువాళ్లే అయి
ఉంటారు. పొరపాటున నేను, మీరే అల్లరి చేస్తు
న్నారని అనుకొన్నాను.

పిల్లలు: అంతేనండి సార్ !

మీరే పొరపడ్డారండీ.

మేము ఎప్పుడూ అసలు అల్లరిచేయమండి.

టీచరు: పోనీలే - ఏంచేస్తాము. “ప్రమాదో ధీమతా
మపి” అన్నారు. అంటే ఏమిటా సుబ్బారాయ
మా ? అర్థం తెలుసా ?

సుబ్బారాయడు: (పెద్దగా) తెలియదండీ సార్ !

టీచరు: (ముక్తి ఉదహరించి చప్పరించి) నీకు ఎప్పుడు
తెలుస్తుందిరా సుబ్బారాయమా ?

ఒకరు: సుబ్బరాయుడు కొడుతున్నారండి. మాస్టార్ !

మాస్టార్ ! చూడండిసార్ ! (సుబ్బరాయుడు పక్కవాణ్ని తవీమని కొడుతాడు. శబ్దం.)

టీచర్: ఓరే, సుబ్బరాయుడూ! ఏమిటిరా అదీ? నీ అసమాన బాహు పరాక్రమమంతా ఇక్కడే చూపిస్తావేరా ?

సుబ్బరాయుడు: (మాట్లాడడు. తెల్లపోతాడు)

టీచర్: మాట్లాడవేరా? నేను చెప్పింది విన్నావా ?

సుబ్బరాయుడు: విన్నానండి.

టీచరు: అర్థం అయిందా ?

సుబ్బరాయుడు: కాలేదండి.

టీచరు: అర్థంకాలేదూ ? ఒక్కముక్కా కూడా?

సుబ్బరాయుడు: ఉహూ, లేదండి సార్ !

టీచరు: నీ ఖర్మంరా.

సుబ్బరాయుడు: అవునండి.

టీచరు: దాని అర్థం ఏమిటంటే? నీవుచాలా బలంకలవాడివి అని. ఆబలం ఇక్కడ చూపకూడదని.

సుబ్బరాయుడు: అవునండి.

య ధా ర్థ దృ శ్యా లు

టీచరు: ఏమిటి నీమొఖం! అవునండి ఏమిటి? (నొక్కి-)
ప్రతిదానికీ అవునండి అవునండి అవునండి (వెక్కి-
రింతగా) ఏమిటి నీమొఖం?

సుబ్బారాయుడు: (విచారంగా) అవునండి.
(అంతా నవ్వుతారు)

టీచరు: (కోపంగా) ఎవరది? ఎవరానవ్విందీ? శ్యామా
నువ్వేనా? వెధవా దెబ్బలుతింటావు. జాగ్రత్త!
(ముక్కి) ఉఁహు ఉఁహు.. ఎందుకురా అనవసరంగా
నవ్వటం? సామెతె ఒకటిఉంది తెలుసునా?

ఒకడు: తెలుసునండి. ఉత్తగొడ్డుకు అరుపులెక్కువండీ,

ఇంకొకడు: కాదండి? మొటిగేకుక్క కరవదు.

టీచరు: ఛా! ఛా! “ఒక్కడికీ, ఒక్కడికీ, రవ్వంత జ్ఞానం
లేదు” ఈ సందర్భానికి సరిపోయే సామెతరా?

ఒకడు: నాకు వచ్చునండీ సార్!

టీచరు: ఏమిటి చెప్పా?

ఒకరు: నవ్వు నాలుగిందాల నష్టం.

టీచరు: (సంతోషంతో) అది! అది! అది! మన తెలుగు
భాషలో సామెతలు విజ్ఞానపేటికలు. పూర్వాంధ్ర
కవి గ్రామణ్యార్జిత వాఙ్మయపేటికాంత స్థితమాణి
క్యములు. అధునాతన ఆంధ్రకవి కీకోరములకు.

అర్చిలుసాచి క్రువ్వుకోదగిన కళామణులు. వేయేల?
ఆంధ్రభాషా యోషకమూల్యాభరణములు. తెలి
సిందా?

(ఒకముక్కఅయినా అర్థంకాకపోయినా, కుర్చీవాళ్ళు అంతా
నవ్వుతారు. కొంతసేపటికి నిశ్శబ్దం)

టీచరు: సరే. అటెండెన్సు ఇవ్వండి. తారీఖు ఎంతరా
ఇవ్వాళా?

పిల్లలు: ఇరవై మూడండీ.
ఇరవై నాలుగండీ.

(ఘొక్కవాడితో)

ఏడావు. ఇవ్వాళ ఇరవై మూడు.

నోరుమూయ్. ఇవ్వాళ ఇరవై నాలుగు.

టీచరు: ఒరేయ్! ఒరేయ్! ఏమిటా! అల్లాగ పోట్లాడు
కొంటున్నారా? ఊరుకోండి. మానిటర్! తారీ
కెంత?

మానిటర్ శ్యామం: ఇవ్వాళ ఇరవై నాలుగండీ.

టీచరు: సరే. చెప్పండి. శ్వేతాచార్యా! (పలకడు)
ఒరేయ్, శ్వేతాచార్యా!

శ్వేత: అయ్యా!

య ఛా ర్థ దృశ్యా లు

టీచరు: కూర్చో. పిలిస్తే పలకవేం?

శ్వేత: నన్ను కాదనుకొన్నానండీ.

టీచరు: బాగుంది. నీకు ఎన్ని సార్లు చెప్పానురా అల్లా
అనుకోవద్దని? సరే. కూర్చో. శ్యామసుందరం?

శ్యామం: (పెద్దగా) అయ్యా!

టీచరు: ఎందుకురా అంత పెద్దగా అరుస్తావూ? నాకింకా
చెముడు రాలేదే?

ఒకడు: (అశ్చరంగా) ఇంకా రాలేదటండిసార్ !

ఇంకొకడు: ఎప్పుడొస్తుందండీ మాస్టారు?

టీచరు: ఇష్ట్ - జమదగ్నీ?

జమదగ్నీ: అయ్యా!

టీచరు: హ్రస్వదృష్టి?

హ్రస్వ: అయ్యా!

టీచరు: దీర్ఘనాశికా?

పిల్లలు: లేడండీ.

బయటికెళ్లాడండీ.

పారిపోయినాడండీ.

మిమ్ములను అడిగే పోయిఉంటాడండీ.

టీచరు: చాలు. ఇంహ ఊరుకోండి. నీలకంఠం?

నీలకంఠం: అయ్యా!

టీచరు: శ్రీనాథా (పలకడు. పెద్దగా) శ్రీనాథా?

శ్రీనాథుడు: (పెద్దగా) అయ్యా!

టీచరు: మొదటిసారి పిలిచినపుడు పలకలేదేమోయ్?

శ్రీనాథుడు: వినపడలేదండీ సార్!

టీచరు: వినపడలేదూ? ఎందుకు వినపడుతుందీ? (ఒక్క-
గుక్కలో రాగవరుసగా) డిండిమ భట్టారక పాండి
త్యభేరీ విఘట్టన జనితార్భటి బధిరకృతాలైపోయి
నయ్యా నీ శ్రవోరంధ్రాలు?

(ఈమాటలు అని నాడిపైన కనితీర్చుకొన్నట్లు సంతోషపడు
తాడు. నిట్టూరుస్తాడు. సంతోషంతో క్లామసంక చూస్తాడు.
ఒక్కరూ మాట్లాడరు. అంత చిత్తరపోయి చూస్తుంటారు.)

టీచరు: (నిరుత్సాహంతో) సరే. పెద్దన్నా?

పెద్దన్న: అయ్యా!

టీచరు: చిన్నన్నా?

చిన్నన్న: అయ్యా!

టీచరు: (పుస్తకం గట్టిగామూసి) ఉహు (గర్జి) ఇహ
పుస్తకాలు తెరవండి. ఎన్నో పుటరా?

పిల్లలు: ముప్పై అండి.

ఇరవై ఎనిమిది అండి.

(ఒక్కవాడితో)

య నా ర్థ పు శ్వా లు

ముచ్చేషేజ్జ కళకా ?

ఏహ్వాపు. నోరుమూయ్. ఇరవై.

కాదం నార్! ఇల్ల అంజి.

టీచరు: అబ్బు! అబ్బు! ఎన్నో నేతి అనే - ఇన్నరకాల
జబాబులా?

ఒకరు: కొన్నెపు స్వకాల్లో ఒకరకం - పాత పు స్వకాల్లో
మరొకరకంగా ఉన్నాయ్యండి కదలు!

టీచరు: మానెటర్ - నీవు చెప్పు.

మానిటర్: ఏమోనండి తెలియదండి.

టీచరు: తెలియదూ? నీకూ తెలియదూ? క్రిందటిసారి
మనం ఎక్కడ వదిలేశాంరా?

మానిటర్: క్రిందటిసారి మనము సరసింహారాయలను
కొండవీటిలో వదిలేశామండి.

టీచరు: సరి. హయగ్రీవా! ఓయ్, అక్కడతీసిచదువ్రా?
ఉం మొదలుపెట్టా.

హయగ్రీవుడు: పుస్తకం లేదండి నార్!

టీచరు: (కోపంతో) ఏమైందిరా? ఏమైందిరా నీవు పుస్తకం?
ఎక్కడుంది? మాట్లాడవే?

హయగ్రీవుడు: తెలియదండీ.

టీచరు: శ్యామా! నీవు చదువు.

శ్యామ: “నరసింహగాయలు 1402 సంవత్సరమున
సింహాసనము నధిష్ఠించెను. అతడు చాల మంచి
వాడు కాని అసమర్థుడైన రాజు”

(పెద్దగా రాగవసనగా పురాణంలాగ గబ గబ చదివేస్తాడు)

టీచరు: ఆగు. హృస్వదృష్టి! నరసింహగాయలు ఎప్పుడు
రాజ్యమునకు వచ్చెను?

హృస్వదృష్టి: ఏమోనండి. తెలియదండి.

దీర్ఘనాశిక: (పెద్దగా అరుస్తూ) పద్ధాలుగు వందల
తొంభే రెండండి!

టీచరు: ఒరే! నీవెందుకు అల్లాగ అరుస్తావురా? నిన్ను
చెప్పమన్నానా? చెప్పు? నిన్ను చెప్పమని అడిగానా?

దీర్ఘనాశిక: లేదండి. నన్ను చెప్పమనలేదండి.

టీచరు: అయితే మరి ఎందుకు చెప్పావురా? మూర్ఖుడవే
ఎందుకు చెప్పావురా?

దీర్ఘనాశిక: ఏమోనండి. తెలియదండి.

టీచరు: అట్లా చెప్పటం తప్పు. అవునా?

దీర్ఘనాశిక: తప్పేనండి. తప్పేనండి.

టీచరు: అయితే బెంచీ ఎక్కు.

దానితరువాత చదువు చిన్నన్నా!

యథార్థదృశ్యాలు

చిన్నన్న: “అతడు చాలమంచివాడు. కాని అసమర్థుడైనరాజు!”

టీచరు: ఆగు. అతడు ఎందుచేత అసమర్థుడైనరాజు! చెప్పు. చిన్నన్నా!

చిన్నన్న: మంచివాడు కాబట్టి అండి.

టీచరు: ఛా! ... తెలివి తేటలు చిన్నన్నకు సున్న.
“చిన్నన్నా కొంచెము యోచించుకొన్నా” అన్నా
దురా కవి. ఇప్పుడుచెప్పు సరియైన జబాబు.

చిన్నన్న: తెలియదండి.

పిల్లలు: తెలివ తక్కువవాడండి.

పరిపాలించలేకపోయినాడండి.

చిన్నన్నండి.

టీచరు: చాలు. ఆగండి. అతడు అసమర్థుడెందుకై నా
డంటే, అతనికి పరిపాలనా దక్షతలేదు. తెలిసిందా?
అదీ సంగతి. చదువు పెద్దన్నా, అట్లేన చదువూ!.

పెద్దన్న: “నామంతులై న దుండగీడులను అతడు దండించక,
కటాక్షించి, ఉపేక్షించుటచే వారు గర్విష్టులై
దుష్టులజేరదీసి శిష్టులను చెండాడిరి”

టీచరు: ఉపేక్షించి అంటే ఏమిటి పెద్దన్నా?

పెద్దన్న: తెలియదండీ. ఏమోనండీ. (చప్పున జాపకం వచ్చినట్లు నటించి) ఆఁ ఆఁ తినటం అండీ.

టీచరు: తినటమా? తినటం ఏమిటిరా? పెద్దన్నా!

మొద్దన్నా! ఏమిటిరా తినటం కష్టమా?

పిల్లలు: ఛీ ఛీ

తూ హ్

ఎబ్బే

(ఇట్లాగే అందరూ అసహ్యించుకొంటారు)

టీచరు: కష్టము అంటే ఏమిటా? పెద్దన్నా?

పెద్దన్న: (అసహ్యించుకొని నవ్వుతూ) అసహ్యమైనదండీ.

టీచరు: ఓరివెధవా! ఈమాత్రం తెలియదురా? నీకు భాషాజ్ఞానం పూజ్యంరా. పూజ్యం అంటే తెలిసిందా?

పెద్దన్న: తెలియలేదండీ.

టీచరు: తెలియలేదూ? ఛా నీవు శుద్ధతెలివితక్కువ, అవి వేకపు, అప్రాచ్యపు, అపభ్రంశపు, అనాధపు, పెద్దన్న వన్నమాట.

పెద్దన్న: అవునండీ సార్!

టీచరు: ఏమిటి అవునురా?

యథార్థద్విత్వా

పెద్దన్న: నేను వ్యతిరేకతకు వవాడినేనండి. మా
అమ్మకూడా అట్లాగే అంటుందండి.

టీచరు: ఇంహ నీవు కూర్చో. జమదగ్నీ! నీవు చదువు
అక్కడనుంచి.

జమదగ్నీ: ఆతడు చాలమంచిరాజు, కాని అసమర్థుడైన
రాజు.

పిల్లలు: అక్కడకాదండీ.

మళ్ళీ మొదటికొచ్చాడండీ.

ఇంకా ముందండి.

జమదగ్నీ: “పట్టి పట్టి”

పిల్లలు: మరి ముందుకెళ్ళాడండీ.

వెనక్కు రావాలండీ.

టీచరు: ఒరేయ్ మహిషపుంగివుల్లాగ ఏమిటా అదీ?
చదవరా. “శిష్టుల చెండాడిరి” అక్కడనుంచి.

జమదగ్నీ: “వారు ధనాశాపరులై, శ్రీమంతులను పట్టి
కోడండంబుతీయించి, పట్టి కొట్టి పలు విధంబుల
బాధలు పెట్టసాగిరి”

ప్రాస్వదృష్టి: మాస్టార్! మాస్టార్!

టీచరు: (విసుగుతో) ఏమిటా

ప్రాస్వదృష్టి: నాపుస్తకం తెచ్చుకొంటానండీ.

టీచరు: ఎక్కడఉందీ ?

ప్రొఫెసర్: పక్క గదిలోఉందండి.

టీచరు: అయితే ఇందాకటినుండి వుత్తకం లేకుండానే ఉన్నావ్ ?

ప్రొఫెసర్: ఉన్నానండి.

టీచరు: సరే. పో. తొందరగా తెచ్చుకో.

శ్యామం: సార్! మ్యాస్టర్!

టీచరు: ఏమిటి? నువ్వేమిటి అడుగుతున్నావ్?

శ్యామం: నా పుస్తకంకూడా తెమ్మనండిసార్. అక్కడే ఉంది.

టీచరు: సరే. పోరా. వీడివుస్తకం కూడా తీసుకురా.

ఇహ చదువు చిన్నన్నా! చదవరా.

చిన్నన్న: ఎక్కడనుంచి అండి ?

టీచరు: ఓరి వెధవా ! ఎక్కడనుంచి చదవాలో తెలియదా? ఛా! మందమతీ. వాడు వదిలేసిన దగ్గర నుంచీ చదువు.

చిన్నన్న: “ సరసింహారాయలు చాల మంచివాడు కాని అసమర్థుడై నరాజు ”

పిల్లలు: వెస్కీవెస్లాడండి సార్ !

లేదండి సర్కిగానే ఉన్నాడు.

య ధా ర్థ దృ క్యా లు

ఇంకా ముందు ఎత్తుకోవాలెరా.

ఏదావు వెనకనే ఎత్తుకోవాలె.

టీచరు: ఒకేయ్ ఏమిటా అది? గొడవచేస్తున్నారా?

పిల్లలు: లేదండీ సార్ !

లేదండీ మాస్టరుగారూ!

టీచరు: శ్వేతాచార్యా! నీవుచదువూ ఆపే నా.

శ్వేత: “సలువిధంబుల బాధలు పెట్టనాగిరి” అంతవరకు
అయిందండీ.

టీచరు: అక్కడనుంచి చదువు.

శ్వేత: “అతడెప్పుడునూ వేణు వనంబున నివసించి
యుండె ”

టీచరు: అగు “వేణు” అంటే తెలుసా? “వేణు”
అంటే ఏమిటి శ్వేతాచార్యా!

శ్వేత: తెలియదండీ.

పిల్లలు: అడపిల్ల పేరండీ.

చాళా మొగపిల్లవాడి పేరు.

కాదులే. నీకు తెలియదు ఊరుకో.

అడపిల్లపేరుకాదండీ మాస్టరు?

(నవ్వి) ఛా మా అన్నయ్యపేరు వేణు.

టీచరు: ఒరేయ్ మళ్ళీ మొదలుపెట్టారా?

ఉ...ఇహ నోరుమూసుకొంటారా ?

పిల్లలు: మూసుకొంటామండీ.

పంతులు: చదువు. శ్వేతాచార్యా!

(ఇంకలో హాస్వదృష్టి పరివేశము)

ప్రాస్వదృష్టి! పుస్తకం తెచ్చుకొన్నావా?

ప్రాస్వదృష్టి: సార్! సార్! పుస్తకం కనుపించలేదండీ.

టీచరు: (విసుగ్గా) సరే. కూర్చో. పో

ప్రాస్వదృష్టి:

(ఏడుపుముఖం పెట్టి నుంచునిఉంటాడు. కూర్చోమంటే కూర్చోడు.)

టీచరు: కూర్చోరా. ఎందుకు ఏడ్పుముఖం పెడతావ్.

నన్నేం జేయమంటావు?

శ్యామం: పుస్తకం పారేసుకొన్నాడండీ.

ఒకడు: వాళ్లనాన్న తంతాడండీ.

టీచరు: సరే. కూర్చో.

హాస్వదృష్టి: పుస్తకంలేకుండా ఎట్లాగండీ?

టీచరు: ఎల్లాగో జరుపుకోరా.

ప్రాస్వదృష్టి: సరేనండీ.

శ్యామం: సార్!

య ధా ర్థ దృ శ్యా లు

టీచరు: ఆపైన చదువూ.

శ్యామం: సార్! అదికాదండి. వాడు నా పుస్తకం
తెమ్మంటే వేలేదండి.

టీచరు: మరి ఏమంటావ్?

శ్యామం: నేనుకూడా పుస్తకంలేకుండా జరుపుకోనా
అండి?

టీచరు: ఏం వెధవప్రశ్న అడిగావురా? జరుపుకో.....
ఇహ ఊరుకోండి పాపం కానిదాం. శ్వేతా
చార్య! రాయలు ఎప్పుడూ ఎక్కడ ఉండేవాడూ?

శ్వేతాచార్య: వేణువసాలోనండి.

టీచరు: చదువూ, ఆపైన చదువూ.

శ్వేతాచార్య: వేణు అంటే ఏమియు చెప్పలేదండి. అదే
పిల్లపేరంటే కాదన్నారండి.

టీచరు: ఒహో. ఇప్పుడు చెప్పు. వేణు అంటే ఏమిటో?

శ్వేత: నాకు తెలియదండీ.

టీచరు: నీవోయీ శ్రీనాథా!

శ్రీనాథుడు: తెలియదండీ.

టీచరు: (సంగీతంతో) “చిన్నారి పొన్నారి చిరుత
కూకటినాడె రచియించితిని మరు త్రరాట్ చరిత్ర”
అన్న శ్రీనాథుడికే తెలియదా?

(అంతా నవ్వుతారు)

సరే, ఎవ్వరన్నా చెప్పగలరా వేణు అంటే ఏమిటో?

పిల్లలు: నేచెపుతానండి. వేణు అంటే కర్కండి.

వట్టి కర్కాకాదు, వెదురుకర్కండి.

బొంగండి సార్! బొంగు!

(పిల్లలంతా 'బొంగు బొంగు' అని అడుస్తారు. ఇంతలో ఖంగ్ ఖంగ్ న గంట మ్రోగుతుంది. పిల్లలు పుస్తకాలను దఫీమని మూసేసి వేస్తారు. లేచివచ్చి నీట్లు శబ్దం చేస్తవి)

టీచరు: ఒరేయ్ ఏమిటది. కూర్చోండి. (పెద్దగా)

కూర్చోండి. పుస్తకాలు మూసేసారెందుకూ?

మిమ్మల్ని పుస్తకాలు మూసి వెయ్యమన్నానా?

పిల్లలు: లేదండి. పుస్తకాలు మూయమనలేదండీ.

టీచరు: మరి ఎందుకు మూశారూ?

పిల్లలు: వీడుమూస్తే, నేనూ మూశానుసార్ !

కాదండి సార్! వాడే ముందు రిపీమని పుస్తకం

ఇల్లా కొట్టాడండి (కొట్టి చూపిస్తాడు)

నేనా? అంతా వట్టిదే నండి. అబద్ధం లాడు

తున్నాడండి.

టీచరు: ఇంకా ఆగండి. వెధవలు! వెధవలని! “పుస్తకాలు మూయండి” అని నేను అనందే మీరు

య ధా ర్థ డృ శ్యా లు

మూయకూడదు. తెలిసిందా? తెరవండి మళ్ళీ పుస్తకాలు. చదువు ఓ జమదగ్గీ;

జమదగ్గీ: (పెద్దగా) “నరసింహారాయలు చాల మంచి వాడు కాని అసమర్థుడైనరాజు”

టీచరు: ఆవు. వచ్చేపర్యాయం అక్కడనుంచి చదువు దాం. పుస్తకాలు మూయండి. చప్పుడు కాకూడదు.
(పిల్లలు చప్పుడుచేస్తూ పుస్తకాలు మూస్తారు)

టీచరు: సిట్.

పిల్లలు: ఇప్పుడు సిట్ లో ఉన్నామండి.

టీచరు: అయితే స్టాండ్ — సిట్ — స్టాండ్ — మార్చ్ —

(క్లాసు విభిన్నముంది టీచరు పుస్తకాలు చంకను పెట్టుకొని తన ద్యూటీ తాను సక్రమంగా నిర్వహించినపుడు కలిగే తృప్తితో విగా చిరునవ్వుతో నడిచిపోతాడు)

(ఆర్ ఇండియా రేడియో వారి అనుమతిని.)

5

(పంతులు ఇల్లు. సుసీ కొమ్మి దోడ్ పిల్ల. పాప అయిదేండ్ల బిడ్డ. పున్నాయి పాపపోసే నువ్వు. ఒడిలో పాగాలు చెప్పి చెప్పి విసుగుగా వస్తాడు పంతులు ఇంటికి.)

పంతులు: (ప్రవేశించి) అబ్బ, ఇల్లంతా ఇల్లాగ ఉండే?

కాగితాలూ, గుడ్డపేలికలతో, తాటాకు బొమ్మలూ, పుస్తకాలూ...బుగ్గీ ! ఏమిటిది అంతా ?

(గడప దాటుతుండే కంచెంబు కాలికి తగులునుంది)

ఈ చెంబులు దారిలో వదిలేయకపోతే, ఒకమూల ఎక్కడై నా పెట్టుకూడదూ ? అసలు వంటింట్లో ఉండాల్సిన దరిద్రం అంతా ముందు సావర్కలో ఉంటుందేం ఖర్చం ? ఎంతమేర కొట్టుకు పోయిందో చూచూ! ఎం అవస్థే ఇది ?

సుసీ: అది కాదు నాన్నా! పాప మంచిస్వీట్లుతాగి చెంబు అక్కడ పెట్టేసింది.

పంతులు: నా మొఖం నా మోరాను ! అది అక్కడ పెటితే నీవు తీయలేక పోయినావ్వా ? మీ అమ్మ తీయలేకపోయిందా ? కొంప, కొంపగా ఉంచరుగదా ! (కోటుతీస్తూ) ఈ కోటాకటి నా బ్రతుక్కతోడు ! నా ఉద్యోగానికితోడు కోటుకూడానూ !

యథార్థదృశ్యాలు

(కోటు తీసి వంకను తగిలిస్తే వంకలు పొడి కిందపడతై)

ఇదేమిటి ! ఈ వంకలు పొడకొట్టి దెవరు? హూం.
ఏ దరిద్రం వచ్చిందే?..... ఏమిటిది! ఎక్క
డున్నావ్! ఏమేవ్ ... నిన్నే ... పలకను ఎంత
అరచినా పలకదు. ఏ అంతఃపురములో ఉందో !

(పెద్దగా) ఎక్కడున్నావ్? ఎక్క ... మన్నావ్రా
అంటా? ఇంకా చినపడటం లేదూ. ఓయ్.

కాంత: ఆ ఆ ఎందుకు అల్లగా కేక చెడుతావూ?
వస్తున్నా. చెయ్యి పోయిపోలేదు.

ప.తులు: చెయ్యి పోయిపోలేదూ? పోయిపోక ఎం జేస్తు
న్నది? పోనీ చెయ్యి పోయిపోకపోతే నోరు ఏం
జేస్తున్నది? ఆ అసరాదూ?

కాంతం: ఆ ఆ వస్తున్నానండీ.

ప.తులు: నివ్ర పచ్చేటప్పటికే కలిచుగంజో ప్రథమ
శావం దాటేట్లుంది ! నాయిస్త్రం మొగుడు అనే
వాడు ఒకడు ఇంటికివస్తాడు, వాడిచూట కాస్త
చూడాలె అని ఇంతవరకు నీకు తెలియకపోయే!
కాళ్ళొడ్చుకొంటూ అక్కడనుంచి ఇక్కడికొస్తాను
కొంప ఏదో స్వర్గం అనుకొంటూ. తీరా వస్తే
అన్యాయంగా వుంది. ఉహ్ (పైతువాలుతో)

బల్లపై నున్న దుమ్ము దులుపుతాడు. ఆ తువాలే
గోడలపై కిక్కురా వీసురుతూ) ఇల్లంతా చీ చీ చీ
ఇల్లంతా దుమ్ము...దూచీ! (మొఖం వికారంగా
పెట్టి, కన్ను చిత్తించి, అసహ్యించుకొంటూ, మధ్య
మధ్య ఘూ ఘూ అంటూ తిరుగుతాడు వల్లంతా
చీమలు కుడుతున్నట్లు.) ఎందుచిచ్చిదీ అంటే ఈ
దుమ్మంతా?

కాంతం: మీ రొచ్చి ఈ గదిలో కూర్చోండి మహా
రాజులాగ. ఎందు కల్లాగ విసుక్కుంటారు? ఇంటికి
వచ్చారన్న సంతోషం లేకుండా ధుమ ధుమ లాడు
తా రెండుకు?

సంఘలు: (దేనికోసమో బల్లపై న వెతుక్కుంటూ,
విసుగుతో) విసుక్కోక చచ్చేదీ? అబ్బబ్బ! ఆ సిగ
రెట్లు పెట్టుక్కడా కనపడదే?ఎక్కడపెట్టిన
వస్తువ అక్కడ ఉండదు! (బల్లమీద పుస్తకాలు
ఒక్కొక్కటే తీసి క్రిందికి విసరికొడుతూ) ఉంహు,
ఇక్కడలేదు. ఏమై పోయిందో? ఎక్కడ తగలడదీ
అంటా?

కాంతం: నాకేం తెలుస్తుందంటే!

యథార్థదృశ్యాలు

పంతులు: నీకేమీ తెలియదు! మరి ఏమే పోయిందీ?
ప్రాద్దున్నేకదా తెప్పించింది? సుసీ, నీవేమైనా
చూశావుటే?

సుసీ: నే నెరగను నాన్నా. అమ్మనడుగు.

పంతులు: ఏమే?

కాంతం: ఇది మరీ బాగుందండోయ్! మీ సిగరెట్ల సం
గతి నాకేంతెలుస్తుంది చెప్పండి?.....
(పంతులు వంటింట్లో అలమరలోనుంచి డబ్బాలు
క్రిందకు పడతోస్తుంటాడు)...అదేమిటండీ? మీ
సిగరెట్లు...నేను తీసికెళ్లి అక్కడ దాచుకొన్నానా?

పంతులు: (విసుగ్గా) అక్కడ సిగరెట్లు ఉంటాయని
కాదు. ఆ డబ్బాలలో చిల్లర డబ్బులు ఏమైనా
దొరుకుతాయేమో, ఇంకో ప్యాకెట్ అయినా
తెప్పించుకొందామని. ఇక్కడ ఏదమ్మిడిఅయినా
లేదే! అమ్మగారు ఎక్కడో దాచేసింది! ప్రాద్దున
తెప్పించిన ప్యాకెట్ ఏమైపోయినట్లూ! (మళ్ళీ వుస్తూ
కాల వెనకాల వెదికి) ఎక్కడుందే? వెదకలేక చస్తు
న్నాను. ఒక్కరూ మాట్లాడరే? ప్రాద్దుటినుంచీ
ఒక్క సిగరెట్టుముక్కఅయినా తాగలేదు. ఎల్లాగో

ఉంది! అబ్బ! అందరూ చూస్తూ ఉంటారు
తమాషా!

(నిస్పృహతో తల గోక్కుంటూ నిలబడతాడు)

పాపా నీవేమన్నా చూశావా?

పాప: ఏమితి నాన్నా?

పంతులు: సిగరెట్ వ్యాక్చేరు.

పాప: అంతే?

పంతులు: అంటేనా? సిగరెట్! అమ్మా, తాగే సిగి
రెట్, పొగవస్తుంది... (సిగరెట్ త్రాగడం అభిన
యించి) అది.

పాప: అదా...నాన్నా...నే ఇత్తా.

పంతులు: నా కన్నతల్లే.....తీసుకురా అమ్మా (కాం
తంతో) చూశావా, అదితీసింది. పిల్లలు తీసిపారే
స్తుంటే చూస్తూ ఉండకొన్నావన్నమాటేగా?

కాంతం: అయ్యో, ఇదెక్కడిపాపమండీ! నేనేం ఎరగ
నండీ.

పంతులు: వినటంలేదూ దానిమాటలూ? అది తీశానని
చెబుతూంటూనే! (పాపతో) సిగరెట్ ఏదమ్మా
ఇల్లాగ తీసుకొనిరా...

(పాప తొగి పారేసిన పీకలు నాలుగు తెచ్చి ఇస్తుంది.)

య ధా ర్థ దృ క్యా లు

ఛా ఛా ఇవేమిట ! ఇని వీకలే! చిలకొట్టు! తాగి
పారేసినవి ఇవన్నీ ఎక్కడ బాగోస్తేపెట్టావే! ఛా
అసతలపారేయ్ (అని పసిరి వసారాలో పారేస్తాడు.)

పాప: పాకెత్తా? పాకెళ్ళ ఏమిటి నాన్నా ?

పంతులు: ప్యాకెట్ అంటే...పెట్టె

పాప: అర్థపెట్టె నాన్నా?

పంతులు: (అదుగో, ఆ ఆ ఆ ఆ అదేనే, అదే ఎక్కడ
దుంది?)

పాప: అదా నాన్నా ! తెల్లొనుడు.

పంతులు: చప్పున తీసుకురా అమ్మా. పెట్టెలో పెట్టా
వుటే! నాతల్లిగదే! (పాప పెట్టె వేచ్చియిస్తుంది)

ఇదేమిట నాతల్లి? వట్టిపెట్టె గదీ!

పాప: ఇటువంటివి...నాద్గర్...ఇంకా ఇన్ని ఉన్నాయి
నాన్నా...

పంతులు: నా నెత్తి, ఎందుకే ఇదీ? (ఎక్కడ నా ఒక
సిగరెట్ ఉండేమోనని పెట్టెలంతా వెతికి) ఇదికాదే
అమ్మా ! సిగరెట్లను పెట్టె ! ఇంతింత వుంటు
తెల్లగా పొడుగ్గా! (పెనసలు నోట్ల పెట్టుకొని సిగరెట్
రైట్ త్రాగుట చూపుచూ) ఇట్లా తాగుతావే.
అవి ఉన్న పెట్టె.

పాప: అవి నేనెరగను నాన్నా!

పంతులు: చంపావు డబ్బేమన్నా ఉండమ్మా కాంతం?

కాంత: నాద్గర్ డబ్బు ఎక్కడిదండీ?

పంతులు: డబ్బు ఎక్కడిదా? శ్రాద్ధాన యిచ్చిన
రూపాయీ సంజేశావు?

కాంతం: ఏదో కర్చు అయిపోయిందండీ.

పంతులు: రూపాయీ కర్చు అయిపోయిందీ! (ముఖం
రెండు అరచేతుల్లో కప్పుకొని ఒక్కనిమిషం అయిన
తరువాత) ఇంకేమేనీదీ? కాంతం, ఏమేవ్!

కాంతం: ఆ, ఆ, ఎందుకండీ?

పంతులు: నాపని అయిపోయిందీ అబ్బా, తెలిసిందా?

కాంతం: ఉ, హు, (శాంతంగా)

పంతులు: ఏమిటి నాబొంద ఉ, హు?

కాంతం: మరి ఏజెయ్యమంటారూ?

పంతులు: ఏజెయ్యమంటారానా?.....ఆ తాగి పారే
సిన సిగిరెట్టుముక్కలే రెండు ఇట్లాగ తే. నిప్పెట్టె
కూడా ఒకటి ఇట్లాగ పడే.

కాంతం: నిప్పెట్టెలు ఎక్కడివి? నిప్పెట్టెలు అయిపోయి
వారంరోజులైంది.

యథార్థి ద్వి శ్యా లు

పంతులు: అదీ దరిద్రమే!... సరే... నా బతుక్క అన్నీ
తగినట్లే ఉన్నాయ్..... ఇంకేం కాస్త నిప్పు పట్టు
కురా. నిష్పేక్షిర్మం పొయిలో ఆకాలే కొరివి పట్టా.
(కాంతం కొరివితెచ్చి ఇచ్చి సిగరెలు కాల్చుకొంటూ)
ఉ... బాగుంది సరే... ఇక నీవు వెళ్లు.....
అమ్మయ్య.

(ముక్కు మూతి విరిచి వెడలుతుంది కాంతం.)

పాప: నాన్నా, నాన్నా !

పంతులు: ఎందుకే తల్లీ !

పాప: నువ్వు, నువ్వు, నువ్వు మరీ.....

పంతులు: ఏమిటమ్మా, దబ్బున చెప్పు, నేను ఏం
జేశాను, సిగరెట్ట పీకలు తాగుతున్నాను.

పాప: అదికాదు నాన్నా...

పంతులు: ఏమిటమ్మా?

పాప: మరీ నీవూ .. రెండున్నా, రెండున్నా కలిపితే
నాలుగు అవుతుంది అనలేదా?

పంతులు: ఆ అన్నాను. అవుతుంది. ఇప్పుడే?

పాప: అయితే మరీ... అమ్మా... ముడచున్న ఒకటి
నాలుగని చెప్పిందే ?

పంతులు: అవునే. మూడున్నా ఒకటి నాలుగే.

పాప: మరి రెండూ, రెండో?

పంతులు: రెండూ, రెండూనూ నాలుగే !

పాప: అదేమిటి నానోస్యం? (నిరగబడి నవ్వుతూంది)

పంతులు: రెండున్నూ రెండూ నాలుగే, మూడున్నూ ఒకటి నాలుగేనమ్మా !

(పాప మరీ నవ్వుతుంది)

కాంతం: పాపా నీనిట్లా రా, నాన్నకు విసుగ్గాఉంది. మాట్లాడించక.

పాప: అందుకనే అన్నీ తప్పులు చెబుతున్నాడే అమ్మా!

పంతులు: తప్పుకాదే... రెండూనూ రెండు నాలుగు. మూడున్నూ ఒకటి నాలుగు.

(అని కేక వేస్తాడు. పాప మరీ నిరగబడి నవ్వుతుంది పంతులు తెల్లపోతాడు)

పాప: ఇదేమిటి నానోస్యం? (నిరగబడి నవ్వుతూ వెళ్లిపోతుంది)

పాలపున్నమ్మ: బాబూ !

పంతులు: అబ్బ, ఎవరది?

పాలపున్నమ్మ: నేను పాలుపోసేవాన్నాడి. ఈ ఇంట్లో ఉండిపోయినోరికి నేనే పోశానాడి మారాజు ఆయన ఏ వారానికీ ఆవార నబ్బు ఇప్పించేవాడుండి.

య ధా ర్థ దృ శ్యా లు

పంతులు: ఏదో ఏడాపాపే. ఇప్పుడెందుకు నాదగ్గర
ఆ గోల అంతా. అయితే ఏమిటి నీవు అనటం?
చెప్పులోందరగా.

పున్నమ్మ: ఏంటేదండి తమరికీకూడా పాలుపోస్తానండి.

పంతులు: పోయ్యి. ఎవరొద్దన్నారూ?

పున్నమ్మ: అదేనండి తమకు శేరుకావాలో అద్దశేరు
కావాలో సెపితే.....

పంతులు: అదంతా అమ్మగార్ని అడుగుపో.

పున్నమ్మ: సరేనుండి.....అయితే బాబూ లెళ్ళ
వారాని కోసారి ఇస్తారా నెలఆఖరుకు ఇస్తారండి?

పంతులు: నాతలకాయ. నన్ను ఊరికే ప్రశ్నలడిగి విసిగిం
చకు. ఆ సంగతంతా అమ్మగారిని అడుగు పో.

పున్నమ్మ: సరేనుండి. అయితే బాబయ్యా, తమకు పిల్ల
లెంతమందండి?

పంతులు: (పల్లవిగబట్టి కోపంగా) అబ్బబ్బబ్బ!! అమ్మ
గారిని అడగమని చెప్పటంలేదూ, అమ్మగారిని
అడుగు పో.....

(పున్నమ్మ చెల్లిపోయిన తరువాత తలుపు వేసుకొని
పడకకుర్చీలో జేర్చుకుని, తాగి పాలేసిన సిగరెట్టుపీకలు ఒకటి
తరువాత ఒకటి ముట్టించి తృప్తితో తాగుతుంటాడు.)

ఆంధ్ర ఇన్సూరెన్సు కంపెనీ, లిమిటెడ్ — మచిలీపట్నం.

చార్జి వ నామ సంవత్సరము ఆనందదాయకమై
మీకు సర్వశుభముల నొసగుగాక.

1944 సం॥ అభివృద్ధి సూచిక.

సమకూర్చబడిన వ్యాపారం ఒక కోటికిపైగా
పట్టాలు జారీచేయబడిన మొత్తం 85 లక్షలు
అమలులోనున్న వ్యాపారము 3 కోట్లకు పైగా
రెన్యూయల్ ఖర్చు 100 క 7.5 మాత్రమే.

ఇంత తక్కువ రేటు ఖర్చులతో వ్యాపార దక్షతను
చూపగలిగి, ఆంధ్రదేశమునందేగాక, అఖిలభారత వర్ష
మంతటిలో కూడ పొదుపరితనమునందునూ, ప్రత్యేక
శక్తి సామర్థ్యములందునూ, అగ్రగణ్యత గాంచిన యీ
భీమాసంస్థయొక్క అభివృద్ధినిగూర్చి గర్వంపడగియున్నది.
మచిలీపట్నంబడిగల ఏజంట్లకు చాల సౌకర్యములుగలవు.
పట్టాదారులసొమ్ముకు అత్యంత భద్రతకలదు.

ఆంధ్రప్రదేశ్ లిమిటెడ్.

వాపితము 1923.

హెడ్డాఫీసు:—మచిలీపట్టణము.

—: బ్రాంచి ఆఫీసులు :—

విజయనగరము, కాకినాడ, రాజమండ్రి, ఏలూరు, బెజవాడ,
గుంటూరు, నెల్లూరు, తెనాలి, సామర్లకోట, గవర్నరుజేటు
(బెజవాడ), బాడీజేటు, గుంటూరు, ఒంగోలు, కర్నూలు, రావుజేటు,
నీలగిరి, దుర్గిరాల, ఆ: కావల్లి, గుడినాడ

మదరాసుబ్రాంచి 378, ఎక్స్‌ప్రెస్ నేడు,

అధికారము పొందిబడిన మొదలగలము	రూ. 25,00,000
బాధించేముడికిన మూలగలము.	18,82,500
వసూలుకాబడిన మూలగలము	9,86,150
అనుబంధమున్న వ్యాపారములము	1,50,00,000

అన్నివిధములైన వ్యాపారములు చేయబడును
వివరములు ఏ ఆఫీసులకును వ్రాసి తెలుసుకొనవచ్చును.

హారణాసి కృష్ణమూర్తి,

ఎం. ఏ., లికాల, యల్ యల్. బి. సి. ఏ., ఇవి. బి

జనరల్ మేనేజరు

పండిత డి. గోపాలాచార్యులవారి

అ రుణ

(గర్భా శయరోగనివారిణి.)

ఆయుర్వేదాశ్రమము,

మదరాసు.

● నవయానన ఉద్వలజీవనానికి

విశ్వసనీయమార్గము ●

పండిత డి. గోపాలాచార్యులవారి

* * జీవామృతము * *

దేహానికి కాంతి, ఉష్ణరక్తము, బలమైన నరములు,
జీవితోత్సాహ మియ్యగల భారతీయ వ్యయుఖ రసాయనము,
ఆయుర్వేదాశ్రమము, మదరాసు.

FAMOUS FILMS CIRCUIT

MOTION PICTURE DISTRIBUTORS

H. O. NELLORE

Branches:-

BEZWADA.
GUNTAKAL.

Tel: "FAMOUS"
Office: BRUNDAVAN.

Book Now.

*Our latest spectacular
masterpieces in Hindi.*

1. MAHARATHI KARNA

2. FHOOL or FLOWER.

3. TARAMATHI.

4. LAILA MAJUNU.

5. VILLAGE GIRL.

6. BHAIJAN.

TELUGU:--

Balaji or Venkateswara
Mahathyam.

Dharmapathi.

Krishna Prema.

Bhagya Lakshmi

Harischandra.

Sarangadhara.

Chandrabasa.

Bhale Pelli & TaruMara.

Chitranaiani.

Tulasi.

Kalachakram.

HINDI:--

Age kadam.

Dil-ki-Baat.

Blank Page

70